

Sygn. akt II K 103/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Zdańkowska

z oskarżenia subsydiarnego B. T.

w obecności prokuratora Tadeusza Szcześniaka, Danuty Szcześniak, Mariusza Semeniuka, Małgorzaty Ciećko

po rozpoznaniu w dniach 14 kwietnia, 23 czerwca, 22 września, 3 listopada i 21 grudnia 2015 roku oraz 30 maja 2016 roku sprawy **K. Ś.** syna T. i H. z domu S. urodzonego (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniu 16 grudnia 2013 roku w miejscowości K. na wysokości posesji nr (...), w sposób umyślny i rażący naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r.- Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.) w ten sposób, że kierując samochodem ciężarowym marki S. o nr rej. (...), wykonując manewr cofania nie zachował szczególnej ostrożności, w wyniku czego potracił pieszą A. T., powodując nieumyślnie obrażenia ciała skutkujące zgonem na miejscu A. T.

to jest o czyn z art. 177 § 2 k.k.

o r z e k a

- na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. postępowanie karne przeciwko oskarżonemu K. Ś. umarza wobec braku skargi uprawnionego oskarżyciela;

- na podstawie art. 640 k.p.k. w związku z art. 632a k.p.k. kosztami postępowania w sprawie, z wyłączeniem kosztów ustanowienia pełnomocnika przez oskarżyciela posiłkowego B. T., obciąża Skarb Państwa.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną,

którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3(art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonymu w art. 416,a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydanego na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).

8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).
12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).
13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).
14. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).
15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przypadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).
16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).
17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczęcią oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).
18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

- 1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe
- 2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu
- 3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

II K 103/15

UZASADNIENIE

Na podstawie dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 grudnia 2013 roku o godz. 14⁴⁸ w K., na wysokości posesji nr (...), podczas cofania samochodu ciężarowego marki S. (...) nr rej. (...), kierowanego przez K. Ś., doszło do potrącenia małoletniej pieszej A. T., znajdującej się za tyłem pojazdu. Pojazd ów cofał się z prędkością nie przekraczającą 12 km/h, potrącił swą prawą częścią tylnego zderzaka pieszą, zwróconą doń boczną prawą powierzchnią ciała, najprawdopodobniej w jej kończynę dolną, na skutek czego upadła ona na jezdnię przed tylnymi prawymi kołami, po czym ciało jej zostało dociśnięte kołem/-ami i najechane - na

uda i tułów, podczas gdy znajdowała się ona na jezdni w pozycji leżącej na plecach. Następnie pojazd został zatrzymany i przemieszczony do przodu, podczas którego to ruchu ponownie najechał kołami na leżącą pieszą i przejechał ją.

/ **dowód** : zeznania świadka R. A. – k. 28-28v; zeznania świadka M. E. M. – k. 85v; opinia Biura (...) – k. 131-144; materiały z akt postępowania 1 Ds 2108/14/Sp Prokuratury Rejonowej w Łukowie/

Kierujący samochodem zatrzymał pojazd i zobaczywszy, co się stało wezwał na miejsce zdarzenia Policję i podjął działania reanimacyjne, jednak okazały się one bezskuteczne i A. T. zmarła na miejscu zdarzenia, co stwierdził przybyły na miejsce zdarzenia lekarz z karetki Pogotowia (...). Przybyli na miejsce funkcjonariusze Policji podjęli działania mające na celu zabezpieczenie i utrwalenia śladów i dowodów zdarzenia.

/ **dowód** : zeznania świadka R. A. – k. 28-28v; zeznania świadka M. E. M. – k. 85v; zeznania świadka opinia Biura (...) – k. 131-144; materiały z akt postępowania 1 Ds 2108/14/Sp Prokuratury Rejonowej w Łukowie/

U A. T. w toku oględzin zewnętrznych i otwarcia zwłok stwierdzono obrażenia ciała w postaci ran miażdżonych okolicy krocza i dołu pachowego lewego, złamania trzonu kości udowej prawej, licznych obustronnych złamań żeber z krwiakami opłucnej i śródpiersia przedniego, rozerwaniem płuc i worka osierdziowego, rozerwania aorty, pęknięcia narządów mięszzowych i innych, skutkujących jej zgonem w wyniku urazu wielonarządowego.

/ **dowód** : protokół z oględzin i otwarcia zwłok – k. 64-74; materiały z akt postępowania 1 Ds 2108/14/Sp Prokuratury Rejonowej w Łukowie/

O. uczestnicy zdarzenia – zarówno kierujący, jak i piesza – byli w chwili jego zaistnienia trzeźwi. Dokonane oględziny pojazdu S. i zgromadzona dokumentacja posłużyły do ustalenia stanu technicznego pojazdu, który był sprawny.

/ **dowód** : materiały z akt postępowania 1 Ds 2108/14/Sp Prokuratury Rejonowej w Łukowie/

K. Ś. ma 52 lata, posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe, z zawodu jest kierowcą mechanikiem, zatrudniony jako kierowca w firmie (...) w Ł. z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości około 2300 złotych netto. Jest on żonaty, ma czworo dzieci w wieku 23 lata, 20 lat, 19 lat i 1,5 roku z czego dwoje najmłodszych pozostaje na jego i żony utrzymaniu; współwłaściciel dwu posesji zabudowanych: w Ł. oraz w J., wartości których nie potrafi podać oraz samochodu R. (...) z 2007 roku o wartości około 15 000 złotych, samochodu P. (...) z 2002 roku o wartości około 12 000 złotych, innego majątku większej wartości nie posiada. Nie był on dotychczas karany.

/ **dowód**: dane o karalności – k. 31, 77, 107; wywiad policyjny - k. 19; wyjaśnienia oskarżonego - k. 27v/

Oskarżony K. Ś. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i korzystając ze swego prawa do składania wyjaśnień stwierdził, że w żaden sposób nie przyczynił się do śmierci A. T., dodając, że rozumie cierpienie rodziny, żal i smutek i że on sam czuje się „obciążony ogromnym ciężarem po zaistniałym wypadku”.

Sąd dał wiarę w całości tym lapidarnym wyjaśnieniom oskarżonego K. Ś., albowiem nie pozostają one w sprzeczności z pozostałymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami, pochodzącymi zarówno od osobowych - jak zeznania R. A. (2), M. M. (1), A. Z., M. Z., M. G., P. Ś., J. M., M. Ł., W. W. i M. M. (2), jak i pozaosobowych źródeł - głównie opinii biegłych z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego oraz medycyny sądowej. Zeznania wymienionych osób Sąd uznał za wiarygodne mając na względzie zarówno ich rzeczową i logiczną treść oraz sam sposób ich składania na rozprawie, nie dający podstaw do kwestionowania teźże. Podkreślić przy tym należy, że żaden z wymienionych świadków nie był bezpośrednim obserwatorem zdarzenia i nie był w stanie podać jego przebiegu, a jedynie okoliczności poprzedzające go oraz stwierdzone już po jego zaistnieniu - jak w przypadku R. A. (2) i M. M. (2), czy teź dotyczące stanu technicznego pojazdu uczestniczącego w zdarzeniu oraz stanu psychofizycznego kierowcy - jak w przypadku W. W.. Natomiast znaczną większość spośród nich stanowią zeznania funkcjonariuszy Policji przesłuchanych na okoliczność wykonanych przez nich bądź nadzorowanych czynności służbowych, związanych z tymże zdarzeniem i stanowią one relacje z wykonywanych przez nich czynności służbowych; natomiast okoliczność, że świadkowie ci (za wyjątkiem wspomnianych W. W., R. A. (2) i M. M. (2)) są funkcjonariuszami Policji czyni

w ich przypadku pouczenie o odpowiedzialności ze zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy o wiele bardziej wymownym i przekonującym, albowiem mają oni świadomość tego, jak daleko idące konsekwencje się z tym wiążą - tak dla nich samych, jak i dla stron postępowania – i niewątpliwie czyni to ich bardziej odpowiedzialnymi za słowo. Wszystkie te okoliczności przesądzą w ocenie Sądu o wiarygodności zeznań tych osób, będących logicznymi i spójnymi wewnątrznie oraz wzajemnie ze sobą, a rzeczowy i opanowany sposób ich składania nie dał podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Zeznania te jednak w niewielkim stopniu były pomocne w ustaleniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się więc na zeznaniach wszystkich opisanych powyżej świadków, nikłych wyjaśnieniach oskarżonego, a także głównie na dowodach z dokumentów takich jak dokumentacja medyczna, protokoły oględzin miejsca zdarzenia, pojazdu, z sekcji zwłok, z badania stanu trzeźwości i opinie z badań fizykochemicznych krwi oskarżonego oraz krwi pobranej ze zwłok pokrzywdzonej, oględzin odzieży tejże, a także dokumentujących część z tychże czynności fotografiach i na dowodach z dokumentów dotyczących osoby oskarżonego, jego uprzedniej niekaralności oraz stanu majątkowego.

Nieco bardziej szczegółowego omówienia wymagają przy tym opinie biegłych z zakresu badań i rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych i specjalisty z zakresu medycyny sądowej – sporządzone na etapie postępowania przygotowawczego opinie w tym zakresie: zespołu w osobach inż. M. J. i lek. med. K. W. oraz Centrum (...) s.c w S. oraz wywołana przez Sąd z uwagi na uznanie obu wspomnianych za niepełne - bo wydane w fazie in rem, gdy K. Ś. miał status świadka i odwołujące się do jego zeznań - opinia biegłych z Biura (...) w W..

Ustalenia dokonane przez biegłych z ostatniej z wymienionych instytucji Sąd przyjął za w pełni miarodajne i uznał za podstawę dokonania ustaleń faktycznych. Wg tychże ustaleń wypadek polegał na potrąceniu prawą częścią tylnego zderzaka cofającego samochodu S. pieszej, zwróconej doń boczną powierzchnią ciała, najprawdopodobniej w jej kończynę dolną, na skutek czego upadła ona na jezdnię przed tylnymi prawymi kołami, po czym ciało jej zostało dociśnięte kołem/-ami i najechane - na uda i tułów, podczas gdy znajdowała się ona na jezdni w pozycji leżącej na plecach; następnie pojazd został zatrzymany i przemieszczał się do przodu, podczas którego to ruchu ponownie najechał kołami na leżącą pieszą i przejechał ją. W chwili potrącenia prędkość auta, które nie przekroczyła prędkości 12 km/h, mogła wynosić także 8-10 km/h. Wskazanie wyłącznie na podstawie zabezpieczonych podczas oględzin śladów i przeprowadzonych dowodów, co było bezpośrednią przyczyną wypadku, przy braku praktycznie jakichkolwiek dowodów pochodzących od źródeł osobowych, a także próba odtworzenia przebiegu wypadku okazały się niemożliwe. Biegli przedstawili wprawdzie alternatywne wersje, uzależnione od oceny zachowań uczestników wypadku - i jak najlepiej świadczy to o ich profesjonalizmie, dając kolejny argument za uznaniem ich opinii za jasną i zupełną, niemniej jednak nie było możliwe zweryfikowanie owych wersji. Okoliczność ta, jak już wspomniano, nie umniejsza wartości dowodowej tejże opinii, albowiem została ona poparta w ocenie Sądu rzeczową i zupełną analizą zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, odnosząc się do wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie i z tego powodu zasługuje ona na obdarzenie jej w pełni wiarygodnością jako dowodu służącego do odtworzenia stanu faktycznego w sprawie, nie będącego dowodem wadliwym w rozumieniu przepisu art. 201 k.p.k. Natomiast dwie sporządzone w toku postępowania przygotowawczego opinie Sąd uznał także za wiarygodne w takim zakresie, w jakim nie są one sprzeczne z opisaną powyżej opinią biegłych z Biura (...).

W związku z powyższym, Sąd zważył co następuje:

K. Ś. oskarżony został, o to że w dniu 16 grudnia 2013 roku w K. na wysokości posesji nr (...), w sposób umyślny i rażąco naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r.- Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.) w ten sposób, że kierując samochodem ciężarowym marki S. o numerze rejestracyjnym (...), wykonując manewr cofania nie zachował szczególnej ostrożności, w wyniku czego potrącił pieszą A. T., powodując nieumyślnie obrażenia ciała skutkujące jej zgonem na miejscu zdarzenia, to jest o czyn z art. 177 § 2 k.k.

W art. 177 § 2 k.k. stypizowany został wypadek w komunikacji, które to pojęcie obejmuje m.in. ruch lądowy. Przepięstwo to ma charakter skutkowy i polega na nieumyœlnym spowodowania wypadku, na skutek naruszenia, chocia¿by nieumyœlnie, zasad bezpieczeñstwa w ruchu, w którym inna osoba doznała cię¿kiego uszczerbku na zdrowiu, okreœlonego w art. 156 § 1 k.k. lub poniosła œmierć.

Podmiotem tego przestępstwa mo¿e być przede wszystkim ka¿dy uczestnik ruchu, choć krąg podmiotów do nich się nie ogranicza.

Przepięstwo to ma zawsze charakter nieumyœlny, niezale¿nie od tego czy sprawca naruszył zasady bezpieczeñstwa w ruchu umyœlnie czy te¿ nieumyœlnie, co oznacza, i¿ sposób naruszenia tych zasad wpływa na zawartość bezprawia, ale nie na stronę podmiotową czynu.

Istotą przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. od strony przedmiotowej, jest naruszenie zgeneralizowanych reguł ostro¿nego postępowania – zasad bezpieczeñstwa, wskutek czego dochodzi do następstw przewidzianych w tym przepisie, tj. wypadku drogowego oraz œmierci innej osoby bąd¿ spowodowania obrażeń ciała skutkujących naruszeniem czynności narządu jej ciała lub rozstrojem zdrowia, okreœlonych w art. 156 § 1 k.k. jako cię¿ki uszczerbek na zdrowiu.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym kierujący pojazdem jest obowiązany zachować ostro¿ność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostro¿ność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrozenie bezpieczeñstwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się równie¿ zaniechanie. Szczególna ostro¿ność oznacza, i¿ od kierującego wymaga się wy¿szego, ni¿ w innych okolicznościach, zaangażowania uwagi, w celu podjęcia odpowiednio szybkiej reakcji na sytuację zmieniającą się na drodze. Nie mo¿na jednakże pomijać przy tym treści art. 4 cytowanej ustawy, wedlug którego uczestnik ruchu i inna osoba znajdujaca się na drodze mają prawo liczyć, że inni uczestnicy tego ruchu - w tym tak¿e piesi - przestrzegają przepisów ruchu drogowego, chyba że okoliczności wskazują na mo¿liwość odmiennego ich zachowania.

Jak wynika z treści art. 23 ust. 1 pkt 3 Prawa o ruchu drogowym kierujący pojazdem jest zobowiązany przy cofaniu ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu i zachować szczególną ostro¿ność, a w szczególności:

- a) sprawdzić, czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrozenia bezpieczeñstwa ruchu lub jego utrudnienia,
- b) upewnić się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda; w razie trudności w osobistym upewnieniu się kierujący jest obowiązany zapewnić sobie pomoc innej osoby.

Rozważania co do kwestii odpowiedzialności karnej oskar¿onego K. Œ. za przestęstwo zakwalifikowane z art. 177 § 2 k.k. nale¿ało rozpocząć jednak od kwestii o charakterze zasadniczym (która to - co Sąd stwierdza z przykrością - winna zostać oceniona we wstępnej fazie postępowania), to jest rozstrzygnięcia, czy tzw. subsydiarny akt oskar¿enia przeciwko niemu, złożony w trybie przewidzianym treścią art. 55 § 1 k.p.k. przez pełnomocnika pokrzywdzonego, wniesiony został prawidłowo, to jest z zachowaniem wymogów przewidzianych treścią tegoż przepisu.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwy¿szego z dnia 22 maja 2013 roku w sprawie o sygn. akt IV KK 128/13, opublikowanym w: OSNKW 2013, nr 9, poz. 75, „Wniesienie subsydiarnego aktu oskar¿enia na podstawie art. 55 § 1 k.p.k. jest mo¿liwe tylko wówczas, gdy uchylene pierwsze z wydanych przez prokuratora postanowień o umorzeniu postępowania lub o odmowie jego wszczęcia nastąpi przez właściwy do rozpoznania zażalenia sąd. Tylko bowiem w takim układcie mo¿na twierdzić, że wydanie przez prokuratora drugiego postanowienia, to¿samego w swym rozstrzygnięciu co pierwsze, oznacza spełnienie warunku okreœlonego w art. 330 § 2 k.p.k., i¿ nadal nie znajduje on podstaw do wniesienia aktu oskar¿enia, a zatem, że nie zmienił swojego wcześniej wyrażonego stanowiska (...)”.

Natomiast w innym swym wyroku - z dnia 26 lutego 2014 roku w sprawie o sygn. akt III KK 6/14, opublikowanym w: OSNKW 2014, nr 9, poz. 70 oraz w: KZS 2014, z. 5, poz. 34 Sąd Najwy¿szy stwierdził, że „Miesięczny termin okreœlony w art. 55 § 1 k.p.k. jest terminem prekluzyjnym, liczonym od doręczenia pokrzywdzonemu, a nie jego

pełnomocnikowi, zawiadomienia o wydaniu przez prokuratora powtórnie postanowienia o odmowie wszczęcia lub umorzenia postępowania w wypadkach określonych w art. 330 § 2 k.p.k.

Wniesienie subsydiarnego aktu oskarżenia w okolicznościach, gdy nie zostały spełnione warunki określone w art. 55 § 1 k.p.k., równoznaczne jest z brakiem skargi uprawnionego oskarżyciela." Tożsame stanowisko Sąd Najwyższy zaprezentował w wyroku z dnia 29 lipca 2015 roku w sprawie o sygn. akt II KK 98/15, opublikowanym w: OSNKW 2015, nr 12, poz. 102 oraz w: KZS 2015, z. 7-8, poz. 27 i w: Biuletynie SN 2015, nr 12, poz. 18, a także w postanowieniu z dnia 11 marca 2015 roku w sprawie o sygn. akt V KZ 6/15, opublikowanym w: LEX nr 1682153. Wszystkie te orzeczenia zgodne są z poglądem wyrażonym we wcześniejszej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2008 roku w sprawie o sygn. akt I KZP 39/07, opublikowanej w: OSNKW 2008, nr 5, poz. 32 oraz w: Biuletynie SN 2008, nr 3, poz. 10, w której stwierdzono, że „(...) pokrzywdzonemu, który uprzednio wykorzystał już uprawnienia przewidziane w art. 306 § 1 k.p.k., nie przysługuje zażalenie. Ma on natomiast prawo wniesienia aktu oskarżenia, określonego w art. 55 § 1 k.p.k., w terminie miesiąca od doręczenia mu zawiadomienia o postanowieniu prokuratora o umorzeniu postępowania przygotowawczego.”

W tym miejscu wspomnieć należy, że kwestia ta była także przedmiotem zainteresowania Trybunału Konstytucyjnego, który to w swym wyroku z dnia z dnia 25 września 2012 roku w sprawie o sygn. akt SK 28/10, opublikowanym w: OTK-A 2012, nr 8, poz. 96, uznał, że "art. 55 § 1 zdanie pierwsze k.p.k. w zakresie, w jakim nadaje ustanowionemu w nim terminowi do wniesienia aktu oskarżenia charakter prekluzyjny, jest zgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP", potwierdzając to stanowisko w wyroku z dnia 8 stycznia 2013 roku w sprawie o sygn. akt K 18/10, opublikowanym w: OTK-A 2013, nr 1, poz. 2.

Poglądy te Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela. Postanowienie o powtórnym umorzeniu przez Prokuratora Rejonowego w Łukowie śledztwa 1 Ds 2108/14/Sp w sprawie zaistniałego w dniu 16 grudnia 2013 roku w K., gminy W., powiatu Ł., województwa (...) wypadku drogowego, w wyniku którego małoletnia piesza A. T. potrącona przez wykonujący manewr cofania samochód ciężarowy marki S. o numerze rejestracyjnym (...) doznała ciężkich obrażeń ciała skutkujących jej zgonem na miejscu zdarzenia, to jest o czyn z art. 177 § 2 k.k., zostało doręczone pokrzywdzonemu B. T. - jak wynika ze zwrotnego poświadczenia odbioru (k. 401) – w dniu 9 stycznia 2015 roku, zaś jego pełnomocnikowi adw. W. P. 4 dni później, to jest 13 stycznia 2015 roku (k. 402). Akt oskarżenia w niniejszej sprawie, datowany na dzień 11 lutego 2015 roku, został nadany w urzędzie pocztowym w W. (k. 5) w dniu 12 lutego 2015 roku, a więc wprawdzie z zachowaniem miesięcznego terminu liczonego dla pełnomocnika od daty doręczenia mu postanowienia, jednakże z niedochowaniem wymogów wynikających z treści art. 55 § 1 k.p.k., bo z przekroczeniem miesięcznego terminu od daty doręczenia tegoż postanowienia pokrzywdzonemu. Tym samym w świetle opisanej powyżej i ugruntowanej już od lat linii orzeczniczej Sąd zmuszony był przyjąć, iż został on złożony z przekroczeniem terminu, a co za tym idzie brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela w niniejszej sprawie i na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., który to przepis w takiej sytuacji zakazuje wszczynania i nakazuje umorzenie postępowania już wszczętego, postępowanie w sprawie przeciwko K. Ś., zgodnie z regułą wyrażoną w treści przepisu art. 414 § 1 zd. 1 k.p.k., umorzyć.

Wobec umorzenia postępowania kosztami procesu zgodnie z przepisem art. 632 pkt 2 k.p.k. obciążono Skarb Państwa.

SSR Mariusz Brojek